

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)
SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)
SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **M.Z.**,
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2024 r. w Izbie Karnej,
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),
kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego
od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 17 października 2023 r., sygn. akt III K 282/23

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej M.Z. i w tym
zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu
do ponownego rozpoznania.**

Antoni Bojańczyk Zbigniew Kapiński Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

M.Z. został oskarżony o czyny z art. 258 § 1 k.k. (pkt VII aktu oskarżenia) i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt VIII aktu oskarżenia) (*k. 3-26 akt sprawy III K 282/23*).

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 17 października 2023 r., sygn. akt III K 282/23, uznał m. in. M.Z. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia i za ich popełnienie na podstawie przepisu art. 258 § 1 k.k. wymierzył karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt X*) zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 pkt 1 i § 6 pkt 3 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł (*pkt XI*). Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., sąd połączył oskarżonemu M.Z. wymierzone w pkt. X-XI kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności (*pkt XII*), której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata (*pkt XIII*), a w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, zobowiązując go do informowania kuratora o przebiegu okresu próby (*pkt XIV*) oraz częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego F. W. kwoty 35.100 zł (*pkt XV*). Ponadto sąd ten na poczet orzeczonej kary grzywny, zaliczył oskarżonemu M. Z. okres jego zatrzymania w sprawie od dnia 3 października 2022 r. godz. 15:30 do dnia 4 października 2022 r. godz. 20:52 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym orzeczonej kary grzywny (*pkt XVI*), a także orzekł o kosztach sądowych (*pkt XVIII*) (*k. 114-117 akt sprawy III K 282/23*).

Orzeczenie to zapadło w wyniku uwzględnienia przez Sąd *meriti* w całości złożonego przez obrońcę oskarżonego i zaakceptowanego przez oskarżonego M.Z., wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego (art. 387 § 1 k.p.k.), któremu to wnioskowi nie sprzeciwił się obecny na rozprawie w dniu 17 października 2023 r. prokurator (*protokół k. 112v.-113 akt sprawy III K 282/23*). Uprawomocniło się w dniu 25 października 2023 r. (*k. 118 akt sprawy III K 282/23*) wobec niezaskarżenia go przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku w części dotyczącej M.Z. kasację na niekorzyść skazanego w całości wniósł Prokurator Generalny.

Zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 387 § 2 i 3 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku M.Z. o dobrowolne poddanie się karze i zaakceptowaniu propozycji wymierzenia oskarżonemu za zarzucone mu czyny z art. 258 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. kar jednostkowych w wysokości - odpowiednio - 3 miesięcy pozbawienia wolności i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze roku pozbawienia wolności, co skutkowało rażącą obrazą prawa materialnego przepisu art. 86 § 1 k.k.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona na niekorzyść skazanego kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, w związku z czym mogła być w całości uwzględniona na posiedzeniu w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący przyjmując, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia przepisów wskazanych w zarzucie kasacji, co z uwagi na charakter uchybienia i jego następstwa - miało istotny wpływ na treść wyroku.

Naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego wynikały z uwzględnienia wadliwego wniosku obrońcy M.Z., zaakceptowanego przez oskarżonego, o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonych kar jednostkowych, kary łącznej, środków karnych i środka kompensacyjnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, pomimo tego, iż wniosek ten zawierał wadliwą propozycję w zakresie dotyczącym postulowanej kary łącznej.

Jak wynika z protokołu rozprawy głównej z dnia 17 października 2023 r. (*k. 112v.-113 akt sprawy III K 282/23*) M.Z. wystąpił z wnioskiem o wydanie wobec niego wyroku skazującego i wymierzenie za zarzucane mu aktem oskarżenia czyny z art.

258 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., kar jednostkowych w wysokości - odpowiednio - 3 i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a kary łącznej w wymiarze roku pozbawienia wolności. Jednakże zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 zd. pierwsze k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Skoro przedmiotem kary łącznej w niniejszej sprawie były kary jednostkowe pozbawienia wolności wynoszące odpowiednio 3 i 6 miesięcy, to najsurowsza kara łączna pozbawienia wolności nie mogła przekroczyć normatywnego pułapu wyznaczonego przez sumę orzeczonych kar, tj. 9 miesięcy. Orzekając więc karę łączną pozbawienia wolności w wysokości roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 86 § 1 zd. pierwsze k.k.

Stwierdzone uchybienie, będące skutkiem naruszenia przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu przepisów art. 387 § 2 i 3 k.p.k., do którego doszło w wyniku nieprawidłowej kontroli przedmiotowego wniosku obrońcy oskarżonego M.Z. oraz zaniechania uzależnienia jego uwzględnienia od dokonania w nim stosownej zmiany, modyfikacji, jawi się jako rażące i mające istotny wpływ na treść wydanego wyroku.

Dlatego też konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M.Z. i — w tym zakresie — przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu. Procedując powtórnie w granicach w jakich nastąpiło przekazanie (art. 442 § 1 k.p.k.) Sąd *meriti* uwzględni poczynione powyżej uwagi i dokona stosownej modyfikacji wniosku w zakresie dotyczącym propozycji kar jednostkowych, w sposób pozwalający na ewentualne powtórne orzeczenie wobec M.Z. kary łącznej w wymiarze roku pozbawienia wolności mając na uwadze maksimum ustawowe przewidziane przez Kodeks karny dla kary pozbawienia wolności stanowiącej wynik zagregowania jednostkowych kar tego typu w ramach kary łącznej, wyznaczające górną granicę możliwej do wymierzenia łącznej kary pozbawienia wolności.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.

Antoni Bojańczyk Zbigniew Kapiński Stanisław Stankiewicz

[WB]

r.g.